

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Asesor sądowy Przemysław Kociński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 września 2020 roku w B.

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko N. D., M. P.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. kosztami procesu obciąża powoda w zakresie przez niego poniesionym.

Asesor sądowy Przemysław Kociński

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 505⁸ § 4 k.p.c., mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Roszczenie zgłoszone przez powoda w zakresie zapłaty kwoty 80 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, dochodzone na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. 2020, poz. 935, uprzednio ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych) tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, podlegało oddaleniu.

Zauważyć należało, iż z treści art. 10 ust. 1 w/w ustawy, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2020 r. – zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz. U. 2019, poz. 1649) – wynika, że od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 rzeczony ustawy, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że na podstawie zacytowanego przepisu wierzyciel może dochodzić od dłużnika rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości stanowiącej równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski. Powód, domagając się zapłaty rekompensaty na ww. podstawie prawnej, zobowiązany był zatem dokonać przeliczenia równowartości kwoty 40 euro i dopiero po dokonaniu takiej operacji mógł domagać się zasądzenia rzeczony rekompensaty. Wobec treści przepisu art. 10 ust. 1 ww. ustawy oraz jednoznacznego sformułowania treści pozwu, w postaci żądania zasądzenia kwoty 80 euro (2 razy 40 euro) co jednoznacznie wynikało z rubryki 6.1 formularza pozwu, Sąd doszedł do przekonania, że żądanie powoda w takim kształcie nie może zostać uwzględnione. Podkreślić należało, iż Sąd jest związany treścią żądania pozwu, zwłaszcza, jeżeli powyższe jest formułowane przez

profesjonalnego pełnomocnika – dokonując samodzielnego przeliczenia w/w kwoty doszłoby do naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. Jedynie na marginesie należało wskazać, iż powyższego w żaden sposób nie zmieniał fakt wskazania wartości przedmiotu sporu w złotych – powyższe nie może bowiem być utożsamiane z żądaniem pozwu, zwłaszcza, gdy istnieje pomiędzy rzeczonymi wartościami różnica w zakresie waluty.

W tych okolicznościach Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Nie ulegało wątpliwości, iż przegrywającym sprawę jest powód. Z racji jednak tego, iż jedyne koszty, które powstały w niniejszym postępowaniu zostały wygenerowane po stronie powodowej, Sąd, mając na uwadze obowiązek nałożony przez art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., w sentencji zawarł rozstrzygnięcie, że koszty procesu obciążają stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym (a więc tę, która je poniosła).

Asesor sądowy Przemysław Kociński